

engang ejet en Gaard i Jylland; men det laa rigtignok mere end tyve Aar tilbage i Tiden, og han havde siden ført en saare omtumlet Tilværelse i København, først en Tid som Pantelaaner og Marskandiser, senere som Husmægler og Ejendoms-kommissionær, indtil han slog sig paa Spekulationen i større Stil og blev Kapitalist. Han havde oprindelig heddet Madsen, men skiftede Navn samtidig med, at han ombyttede sin Kælderbutik med et Kontor. Den tillidvækkende Landmandstitel havde han derimod bibeholdt tilligemed den jyske Snurren paa r'et, der i københavnske Øren meddelte hans Tale noget tilforladeligt og trohjertet. Max Bernhardt plejede i Fortrolighed at sige om ham, at han var den lodneste Ræv i Danmark.

Efter at man havde anbragt sig om et Bord, hvorpaa Pers Tegninger og Overslagsberegninger var udfoldede, fik Ivan straks Ordet; og de forsamlede Herrer hørte alle med velvillig Opmærksomhed paa hans omhyggeligt tilrettelagte Foredrag — i al Fald i den første halve Time. Senere blev de noget urolige, og den forhenværende Landmand saae nogle Gange med landlig Ligefremhed paa sit Ur.

Da han omsider sluttede, blev der en længere Pavse. Man saae hen paa Max Bernhardt, der imidlertid forholdt sig afventende.

Tilslidst tog saa Vekselereren Ordet og gjorde Ivan forskellige Spørgsmaal, hvorpaa der lidt efter lidt kom en mere almindelig Diskussion i Gang.

Det viste sig da, at disse Mænd — ganske som Philip Salomon — ansaae det for uomgængelig nødvendigt først at fremskaffe en begrundet Dom om Foretagendet fra anerkendte tekniske Sagkyndige, hvis Udtalelser maatte forelægges Offentligheden. Og efterat der i den Forbindelse var nævnt nogle Navne, udpegedes tilslidst ogsaa her Ingeniøroberst Bjerregrav som den, hvis Ord i en Sag som denne vilde have størst Vægt omkring i Landet.

Med megen Styrke gentog Ivan, hvad han allerede havde gjort gældende overfor Faderen, at det vilde være urimeligt at vente nogen Tilslutning til Sagen fra en Side, der — ikke med Urette — havde følt sig ramt af den som en Anklage. Særligt om Oberst Bjerregrav vidste han ganske bestemt, at han af rent personlige Grunde stillede sig fjendtligt til Planen og dens Ophavsmand.

Hertil svarede Vekselereren blot, at der naturligvis maatte